

ogsaa i denne Henseende Kospenge i Lovudkastet ere satte i Klasse med Løn, er tilspøjet den nærmere Bestemmelse, at Fordringen ikke maa angaae nogen ældre Tid end Aaret indtil den sidstforløbne Fardag, ifr. Cancell. Skriv. af 8de Mai 1821.

Endeligen gjentages i § 56 den Bestemmelse, at Lyendet er fritaget for at erlægge nogen Betaling til Fogden, naar han gjør Udlæg hos Husbonden for Lyendets tilgodehavende Løn (eller Kospenge), og at Fogden maa søge sin Betaling hos Husbonden, Sporretregl. 22de Marts 1814 § 61, ifr. Rescript af 15de Januar 1802 og Cancell. Skriv. af 5te August 1841.

§§ 57—64.

Disse §§ indeholde en Gjentagelse af Bestemmelserne i Forordn. af 5te Septbr. 1832 om Skudsmaalsbøger for Tjenestetyende, hvilke Bestemmelser i det Hele have vist sig gavnlige baade for dem, der søge Tjeneste som Tyende, og for det Offentlige.

Foruden at Forordningens §§ 5 og 8, der indeholde tilbeels en forbigaende Bestemmelse og tildeels Forfrifter, som vedkomme Tyendes forholdet, ere udelatte af Lovudkastet, bestaae de Forandringer, som ved dette ere foretagne, i det Væsentlige kun deri, at den i §§ 6 og 7 bestemte Straf for ved Skjodesløshed at forarsage, at en Skudsmaalsbog tabes, Noget i den bliver usæfelig eller Blade udrives, ikke er optagen, og at det i Overensstemmelse med de Regler, som gives i Udkastets §§ 66 til 68, er bestemt i § 64, at naar den, der første Gang agter at gaae i Tjeneste, har en Skudsmaalsbog, som for mere end et halvt Aar siden er autoriseret, skal Bogen inden en vis kort Tid, efterat Tjenesten er tiltraadt, påategnes i Kjøbstæderne af Politiet og paa Landet af Sognepræsten, ifr. Plac. af 4de Marts 1817.

§ 65.

Med Hensyn til Skudsmaal for Tyende foreffriker Lovens 3—19—12, at den, som tager anden Mand's Tyende i Tjeneste uden Pasbord, skal svare den Husbond, fra hvem Tyendet er draget uden Afsted, til al den Skade, som han derover lider, og desuden udrede en

vis Bod, og at Enhver skal give sine Tjenestefolk, naar de stilles fra ham, Pasbord, som de have fortjent, paa det at Ingen derover bliver bedragen. Denne Forfrist er gjentagen og nærmere bestemt for Kjøbenhavn ved Plac. af 3die December 1755 § 11, ifr. Plac. af 4de Marts 1817. Imidlertid kan det ikke ansees som ubetinget Pligt, hvis Overtrædelse medfører Ansvar, at enhver Husbond skal give sit Tyende Skudsmaal, naar det forlader hans Tjeneste, og at Ingen maa tage i sin Tjeneste et Tyende, der tidligere har tjent, medmindre det har Skudsmaal fra sin forrige Husbond. Dette fremgaaer i altsald af Forordningen af 24de Juli 1822 § 6, der bestemmer, at enhver Husbond er pligtig til, „naar det Tyende, der forlader hans Tjeneste, ved dets Vortgang forlanger saadant“, at meddele skriftligt Vidnesbyrd om dets Dpførsel i hans Tjeneste.

Hvad Skudsmaalets Indhold angaaer, da gaar de herhen hørende Bestemmelser ud paa, at det skal være overensstemmende med Sandheden og saaledes, som Tyendet har fortjent det. Derhos skal den, der giver et Skudsmaal, hvorved 3die Mand kan stufes, ansees med en passende Mulet og staae den Skadelidende til Ansvar, L. 3—19—12, Plac. af 3die Decbr. 1755 § 11, 4de Marts 1817, Forordn. af 24de Juli 1822 § 6. Heraf følger, at Husbonden ikke behøver at bevise, hvad Ufordeeltigt han i Skudsmaalet har sagt om Tyendet, men kun af dette kan drages til Ansvar, naar Tyendet kan godtgjøre, at det er urigtigt, hvad Husbonden har anført.

De anførte Bestemmelser om Skudsmaal synes ikke at være saa tilstrækkelige, som ønskeligt, til Opnaaelsen af Diemedet med de senere indførte Skudsmaalsbøger, og lede undertiden til Skudsmaal, der ere ubillige for Tyendet. Bemeldte Diemed fordrer, at der i Bogen hæves en saavidt muligt uafbrudt Række af Skudsmaal. Dette kan vanskeligen anordnes, naar Skudsmaalet skal indeholde et positivt Vidnesbyrd om Tyendets Forhold, da Husbonden af flere Grunde, der ei' behøve at være forkastelige, kan ønske ikke at meddele et saadant Vidnesbyrd. Men det Væsentlige synes allerede at opnaaes, naar det, som Husbonden i ethvert Tilfælde skal indføre i Skuds-